

*„Voi sunteți păziți de puterea lui
Dumnezeu,
prin credință, pentru mântuirea gata
să fie
descoperită în vremurile de apoi.”
1 Petru 1:5*

Maria și Marta

Nr. 28 Octombrie 2007

**Biserica Creștină Baptistă „Golgota”
Șos. Nicolae Titulescu, Nr. 56A, Sect. 1**

CÂT DE BINE ÎL CUNOAȘTEM PE DUMNEZEU?

”Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui... (1 Ioan 2:3-5)

De multe ori vorbim de oameni pe care îi știm de ani de zile și totuși nu am stat niciodată de vorbă în mod personal. La fel, este posibil ca o persoană să fie creștină de ani de zile, și totuși să nu fi ajuns a avea o relație intimă și personală cu Hristos. Întrebarea importantă este: “Cât de bine Îl cunoaștem pe Dumnezeu chiar acum?”

Suntem așa de apropiați de El încât să fim tot timpul conștienți în biserică, acasă sau la locul de muncă de faptul că El este în noi și în jurul nostru? Sunt gândurile, atitudinile și conversațiile noastre concentrate asupra Lui?

Îl cunoaștem pe Dumnezeu destul de bine ca să Îl recomandăm și altora? Este ușor să te ridici la o mărturisire și să spui că “El este totul pentru mine”, însă e cu totul altceva să fie într-adevar așa.

I-am permis lui Isus să fie Mântuitorul nostru în fiecare moment al vieților noastre, în așa fel încât noi, din proprie experiență, să putem spune celor care sunt în probleme și nevoi că Hristos este răspunsul tuturor problemelor cu care se confruntă?

Suntem dispuși să sacrificăm totul pentru El? Când Dumnezeu a cerut unicul fiu al lui Avraam - pe Isaac, pe care Avraam îl iubea nespun- ca să fie oferit ca jertfă pe altar, Avraam L-a cunoscut pe Dumnezeu într-o asemenea intimitate încât, fără să pună întrebări, a fost gata să-și jertfească fiul. Îngerul Domnului l-a oprit însă în ultima clipă. Îl cunoaștem pe Dumnezeu destul de bine încât să facem unele sacrificii pe care El, din când în când, s-ar putea să ni le ceară?

Dumnezeu nu îți va cere niciodată să-ți jertfești copilul. Hristos s-a făcut El însuși jertfă pentru noi odată pentru totdeauna. Dumnezeu ne cere să ne sacrificăm timpul, talentele, energia noastră și mijloacele noastre financiare. A-L cunoaște pe Dumnezeu într-o atitudine de sacrificiu ne va face să punem confortul nostru personal și plăcerile noastre pe locul doi.

Sunt acțiunile, comportamentul și conversațiile noastre dumnezeiești? Cu cât Îl cunoaștem pe Dumnezeu mai bine, cu atât devenim mai sfinți. Baiieții dezvoltă multe obiceiuri, gesturi și automatisme de la tații lor. Deseori auzim zicându-se: “Este exact ca și tatăl sau. Se comporta ca și tatăl său, vorbește ca el și pășește exact ca el.” Un copil își cunoaște tatăl și vrea să fie ca el. Îl cunoaște foarte bine, este deseori în preajma lui, vorbește cu el des, ceea ce duce la o asemanare tot mai profundă. Omul care vorbește cu Dumnezeu și care umblă cu El nu poate să fie decât ca El.

Dacă Îl cunoaștem pe Dumnezeu destul de bine, conversațiile, gândurile, și atitudinile noastre vor fi sfinte. Când ne adunăm împreună vom dori să vorbim despre Dumnezeu și bunătatea Lui. Dar oare numai prin cuvintele noastre ne recunoaște lumea ca fiind creștini? Nu, deoarece cuvintele noastre străbat numai o mică distanță. Ceea ce îi convinge pe oameni că suntem creștini, sunt faptele și comportamentul nostru creștinesc pe lângă vorbele ce le rostim.

Îl cunoaștem pe Dumnezeu destul de bine ca să apelăm la el în situații de criză? Cred cu tărie că dacă un creștin trăiește aproape de Dumnezeu și apare o situație de urgență, un simplu strigăt de ajutor înălțat spre Dumnezeu este destul și El va fi acolo!

Este spre binele nostru să fim conștienți de faptul că Dumnezeu este tot timpul lângă noi. Fără îndoială că uneori uităm acest fapt. A face o remarcă tăioasă cuiva într-o situație încordată sau a nu fi așa de bun cum ar trebui când ni se cere să arătăm bunătate într-o situație grea sunt semne ce ne arată că trebuie să Îl cunoaștem pe Dumnezeu mai bine decât credem.

Îl cunoaștem pe Dumnezeu destul de bine încât să ne putem uita la frații și surorile noastre în Hristos și să-i vedem în felul în care Dumnezeu vrea să-i vedem? Ar trebui să-i vedem mereu ca suflete scumpe în ochii Săi. Trebuie să ne păzim să-i supărăm; să le arătăm bunătate și înțelegere; să fim îndelung-răbdători față de ei. Când Îl cunoaștem pe Dumnezeu cum ar trebui, vom avea caracteristicile Lui. El este iubitor, blând, milos, îndelung-răbdător, înțelegător.

Este posibil să pierzi acea relație intimă cu Dumnezeu? *“Dar acum după ce ați cunoscut pe Dumnezeu, sau mai bine zis, după ce ați fost cunoscuți de Dumnezeu, cum vă mai întoarceți iarăși la acele învățături începătoare, slabe și sărăcăcioase, cărora vreți să vă supuneți din nou?”* (Galateni 4:9)

Noi creștinii trebuie să fim întotdeauna atenți să nu ne pierdem relația personală cu Dumnezeu și să ne îndepărtăm încet de El.

Cunosc oameni care după ce au avut o bogată și minunată experiență cu Dumnezeu, au lăsat ca îngrijorările și planurile acestei vieți să-i jefuiască de toată minunata relație pe care au avut-o odinioară cu Domnul.

Pierderea relației apropiate cu Dumnezeu nu este ceva care să se întâmple dintr-o dată. Satana face tot posibilul încercând să se asigure că noi pierdem acea apropiere de Dumnezeu puțin câte puțin: și nu este ceva străin de urechile noastre să auzim pe câte vreun creștin zicând: “L-am pierdut pe Domnul. Nu-L mai cunosc cum obișnuiam să-L cunosc.”

Apostolul Pavel l-a cunoscut pe Dumnezeu: *“...știu în cine am crezut și sunt încredințat că El are putere să păzească ce l-am încredințat până în ziua aceea.”* (2 Timotei 1:12)

Noi creștinii, trebuie să dorim să-L cunoaștem pe Dumnezeu mai mult. Cred că toți trebuie să fim mai sfinți, să fim mai mult ca Hristos *“Cel care a murit pentru păcatele noastre pentru ca noi să putem trăi veșnic”*.

Femeile Testament

Noului

Rubrică realizată de *Marioara Itoafă*

Irodiada și Salomeea

- continuare -

Moartea lui Ioan Botezătorul este relatată în Matei 14 :1-12, Marcu 6 :14-29 și Luca 9 :7-9. În cinstea zilei de naștere a împăratului Irod, acesta a dat un ospăț la care au fost invitați dregătorii lui, căpetenii ale oștirii și frunțași din Galilea. Folosindu-se de acest prilej, Irodiada a încercat să-și pună în aplicare planul de a-l omorî pe Ioan Botezătorul. Probabil că ea și-a îndemnat fiica, Salomeea să danseze un dans oriental în fața oaspeților. Tânăra instruită de mama ei Irodiada, a reușit prin farmecele sale (ținuta sa și modul în care a dansat) să fie admirată de rege și desigur de cei prezenți la ospăț. Ca urmare, Irod îi promite tinerei să ceară orice își dorește, până la jumatate din regatul său.

Influențată negativ de-a lungul copilăriei și adolescenței, Salomeea se sfătuieste cu Irodiada, care cu o cruzime greu de imaginat o determină să ceară capul lui Ioan Botezătorul. Pe lângă dorința exprimată de mama sa de a avea capul proorocului, Salomeea adaugă un singur lucru: ideea tîpsiei.

Nesăbuitul Irod s-a mâhnit deoarece nu dorea să-l omoare pe prooroc, știa că este un om drept dar consideră că nu poate să-și retragă jurământul pe care-l făcuse Salomeei în fața invitaților. Irod îndeplinește cererea Salomeei și astfel capul marelui prooroc este adus Salomeei pe tîpsie, precum dorise, iar tânăra îi duce mamei, capul lui Ioan Botezătorul. Condamnarea la moarte prin decapitare este un moment crucial în istoria creștinismului. Salomeea e doar o copilă dar, influențată negativ de nelegiuita ei mamă, execută docil dorința acesteia și devine și ea responsabilă de moartea propovăduitorului.

Istoricii spun că Dumnezeu a pedepsit cu deosebită asprime pe cei care au luat viața marelui prooroc și reformator.

Cu durere, ucenicii proorocului i-au luat trupul și l-au înmormântat, apoi l-au înștiințat și pe Domnul Isus de nelegiuirea comisă de regele Irod.

Ni se relatează faptul că "Isus, când a auzit vestea aceasta, a plecat de acolo într-o corabie, ca să Se ducă singur la o parte, într-un loc pustiu. Noroadele, când au auzit lucrul acesta, au ieșit din cetăți și s-au luat după El pe jos (Matei 14 :13).

Chemarea Sfântului Ioan Botezătorul la pocăință, la reînnoirea sufletească, își păstrează și astăzi întreaga ei actualitate, în această lume în care principiile de bază și valorile vieții morale sunt grav încălcate și disprețuite.

Tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul este un strigăt peste veacuri împotriva fărădelegilor de orice fel. Să ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu, să ne hotărâm să trăim o viață curată, conform voinței lui Dumnezeu.

E toamnă iar

E toamnă iar

Și nu e nou să vezi cum frunza moare, cade,

Dar e amar

Să pierzi din coșul vieții, iubirea, puterea pentru anii de departe.

E toamnă iar

Și-ți este greu s-auzi pierdut al păsărilor cânt,

Dar mai amar

Să nu auzi de nicăieri, măcar pierdută, o vorbă de avânt.

E toamnă iar,

Dar tu să știi că nu e veșnicia timpul ei

Tu să știi clar

Că tot ce-i timp, va trece ca și floarea cea din tei.

E toamnă iar

Ca tu să prețuiești mai mult al primăverii val

Pentru că iar

Va mai fi toamnă dar, tu nu uita,

*Va fi pân' la al
timpului hotar!*

Silviu Neagu

Creșterea creștinului

„Alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus.”

Filipeni

3:14

Urmând exemplul lui Isus, creștinul trebuie să crească și să înainteze treptat. Numai în măsura în care Hristos este obiectul credinței și ținta către care tind eforturile credinciosului, acesta poate să crească în mod spiritual. Întotdeauna trebuie să ne amintim că viața creștină este un proces de evoluare continuă care se manifestă prin o adâncire a vieții noastre spirituale, o cunoaștere mai mare a lucrărilor lui Dumnezeu, o atitudine mai conformă cu aceea a lui Hristos în toate împrejurările și o mai mare consacrare în slujba Domnului.

Creștinii trebuie să se cerceteze ei înșiși cu seriozitate față de unele reguli de bază: s-a întărit oare credința lor? ocupă oare Hristos un loc din ce în ce mai important? acțiunile lor sunt cu adevărat dovezi că onorează pe Domnul? au făcut ei oare adevărate progrese spirituale de când au devenit creștini? Asemenea întrebări trebuie să ne facă să reflectăm.

1. Unirea cu Hristos – Filipeni 3:8-9

Mărturia apostolului Pavel se sprijină pe propria sa experiență. El subliniază ceea ce este la baza creșterii unui creștin. Odată cunoscându-l pe Hristos, pentru el contează doar legătura unică care-l unește în mod personal de Hristos prin Credință, mântuirea nefiind altceva decât cunoașterea personală a lui Isus Hristos. Aceasta înseamnă a-L cunoaște în mod personal, a fi unit cu El, a primi dreptatea Sa, nu prin strădanie, ci prin credință.

Viața creștină începe prin convertire. Mântuirea este unirea cu Isus Hristos. Această unire este izvorul de unde primim noi forța de a crește și de a deveni ceea ce Dumnezeu dorește să fim. A iubi, a spera, a trăi ca ucenic al lui Isus nu este posibil decât numai dacă suntem uniți cu Hristos prin credință.

2. Dorința profundă a inimii - Filipeni 3:10-11

Apostolul Pavel exprimă aici pasiunea care sălășuia în inima sa: „Ca să-L cunosc pe Hristos și să ajung la învierea dintre cei morți”, adică de a face experiența „puterii învierii Lui”, a puterii Lui creatoare. Nu există adevărată creștere în viața creștină decât numai în măsura în care avem aceeași dorință de a cunoaște pe Hristos, în care El devine scopul tuturor aspirațiilor noastre. Atunci El ne va da din iubirea Sa pentru Tatăl ceresc, și din încrederea Sa, învățându-ne să urâm păcatul și să învingem răul; El ne va face să împărțim iubirea Lui pentru alții, oricine ar fi; El va trezi în noi dorința vie pentru dreptatea și mila Sa, care iartă chiar dușmanilor; El ne va înflăcăra curajul de a ne da chiar viața pentru salvarea celor pierduți.

3. Scopul suprem - Filipeni 3: 12-17

Felul în care se dezvoltă creștinul este pus în evidență în imaginea adusă de apostolul Pavel, prezentându-ne pe Isus Hristos ca scopul suprem al vieții. Pavel începe prin a exprima sentimentul imperfecțiunii sale: el nu a atins încă scopul pentru care a fost mântuit. El se desprinde de trecutul său, de bunele sale strădanii și de eșecurile sale. El leagă energia sa către scopul fixat și declară: „fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus”.

Exact aceasta trebuie să facă creștinul pentru a crește în mod spiritual. El nu trebuie niciodată să fie satisfăcut cu sine însuși, nici de ceea ce a făcut în trecut.

Pentru a ajunge la deplina maturitate spirituală, să acceptăm deci regulile creșterii pe care ni le sugerează apostolul Pavel. Ele și-au dovedit aptitudinile. Lui Hristos merită să-i dăm primul loc în viața noastră, să renunțăm la tot ce este rău, să căutăm ceea ce este bun și să ne străduim, cu credință totală, a împlini voia Sa.

- **Pentru creșterea spirituală ar trebui să ne entuziasmăm mereu.** A atinge perfecțiunea care o vedem în Isus Hristos, ar trebui să fie obiectul dorințelor noastre, eforturilor noastre și al rugăciunilor noastre. Nu trebuie să ne temem de a plăti prețul: dăruirea a tot ceea ce suntem și tot ce avem de la Domnul. După cum muzicianul muncește cu pasiune pentru a-și îmbunătăți cântul, sau savantul pentru a face o descoperire, tot așa creștinul ar trebui să tindă cu toate străduințele lui pentru a-și dezvolta o personalitate mai puternică și să devină ceea ce Hristos așteaptă de la el. Astfel el va deveni un mai bun servitor al Împărăției lui Dumnezeu.

- **Sunt obstacole de învins.** Cele mai mari obstacole pentru creșterea noastră sunt obiceiurile noastre rele, compromisurile noastre sau în mod mai simplu lenea noastră. Autorul epistolei către Evrei ne îndeamnă: „Să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne” (Evrei 12:1). După caz aceasta poate însemna de a ne lepăda de tendința de a ne îndoi de orice, de înclinația noastră la lăngușire, de refuzul nostru de a da lui Dumnezeu ceea ce-i datorăm sau de diferitele slăbiciuni. Nu vom putea crește în mod spiritual, decât numai dacă renunțăm la tot ceea ce întunecă viața noastră spirituală și otrăvește inima noastră.

- **Trebuie să ne servim de mijloacele pe care Dumnezeu le pune la dispoziția noastră.** Hrana necesară pentru creșterea creștinului este adevărul Evangheliei lui Hristos, adevărul dezvăluit în Biblie. Rugăciunea, lectura Bibliei, comuniunea frățească, slujirea lui Dumnezeu și față de aproapele nostru, ne ajută să creștem în Hristos. Viața creștină se învață prin practică și Duhul Sfânt ne va călăuzi în ucenicia noastră, dacă suntem gata de a ne bizui pe El.

I. Hodoroabă - Studii biblice

Fii mulțumitor...

...că nu ai deja tot ce îți dorești, pentru că dacă ai avea totul, ce motiv te-ar mai îndemna să faci ceva?

...când nu știi ceva, pentru că atunci ai prilejul să înveți!

...pentru momentele dificile; în aceste momente tu poți să crești!

...pentru limitele tale, astfel poți să realizezi îmbunătățiri!

...pentru orice nouă provocare, pentru că atunci îți demonstrezi puterea și caracterul!

...pentru greșelile tale, pentru că ele te vor învăța lecții valoroase!

...atunci când ești obosit; asta înseamnă că ai făcut ceva! Este ușor să fii mulțumitor pentru lucrurile bune!

O viață împlinită o vor avea acei care vor fi mulțumitori și în momentele dificile! Mulțumirea poate transforma negativul în pozitiv!

Găsește deci o cale de a mulțumi pentru probleme și atunci ele vor deveni binecuvântări!

Niciodată...

...să nu amâni pentru mâine datoria ta de astăzi!

...să nu osândești ceea ce nu înțelegi, ceea ce n-ai încercat!

...să nu fii cel din urmă pentru a spune din toata inima, oricui care suferă, că iei parte la suferința sa!

...să nu-ți fie rușine a cere o lămurire, o explicație pentru orice lucru pe care n-ai avut prilejul să-l înveți!

...să nu fii posomorât sau să cicălești, aceasta nu-ți va face bine nici ție, nici altora!

...să nu spui că iubești pe aproapele tău, dacă nu ești în stare să suferi pentru el!

...să nu zici: "Eu nu pot!" dacă n-ai încercat de câteva ori să faci lucrul acela!
...să nu treci pe lângă o nevoie, sau o cerere la care poți răspunde!
...să nu faci datoriile pe care nu ești sigur că le-ai putea plăti!

REBECA

Rubrică realizată de Florica Socaciu

Avraam, care l-a crezut pe Dumnezeu pe cuvânt și a avut parte de miracolul zămislirii lui Isaac la vârsta de 100 de ani, a rămas văduv. După moartea Sarei, când Isaac avea 40 de ani și a ajuns la vârsta căsătoriei, Avraam a vrut să ia pentru el o nevestă din familia lui. Singurul în care avea încredere era un rob bătrân, Eliezer, pe care-l trimite în cetatea Ur, în Mesopotamia, în casa rudelor lui, pentru a găsi soția potrivită pentru Isaac.

Eliezer a încărcat zece cămile cu toate lucrurile de preț ale stăpânului său și a plecat. Pe drum, Eliezer își face tot felul de planuri și-l roagă pe Dumnezeu să-l călăuzească. Ajunge la o fântână, unde veneau oamenii cu turmele la adăpat și cere un semn de la Dumnezeu: ca fata care-i va da lui să bea apă și care îi va adăpa și cămilele, aceea să fie aleasa pentru Isaac.

Nu trece mult timp și la fântână vine Rebeca. Ea îi servește apă cu plăcere și apoi adapă și cele 10 cămile ale lui, ceea ce nu era deloc ușor. Acest lucru arată cât de amabilă și harnică era Rebeca.

Stând de vorbă cu ea, Eliezer află că este dintre rudele lui Avraam, chiar fata lui Betuel, unul din fiii lui Nahor, fratele lui Avraam (Genesa 24:24,47). Este găzduit peste noapte în casa lor. Eliezer le spune pentru ce a venit și cum l-a călăuzit Dumnezeu. Cu acordul ei stabilesc să plece a doua zi. Eliezer acceptă să stea la masă abia după ce dă toate darurile aduse pentru Rebeca și cei din casa ei. Eliezer a putut să doarmă liniștit, după ce a mulțumit lui Dumnezeu pentru modul în care a rezolvat problema.

A doua zi, Rebeca și-a luat slujnicele, și a plecat spre Canaan. Eu admir foarte mult curajul pe care l-a avut Rebeca de a pleca într-o țară străină și îndepărtată, să se căsătorească cu cineva pe care nu l-a văzut niciodată. Aici se vede încrederea mare pe care o avea Rebeca în credințioșia lui Dumnezeu, convinsă fiind că El o poate păzi tot așa de bine și acolo ca și în casa tatălui ei. Ce minunată încredere în Dumnezeu. Isaac a luat-o de nevestă și au avut o viață fericită împreună.

În țară a venit o foamete mare și ei au plecat la filistenii. Aici istoria se repetă ca la Avraam. De frică să nu fie omorât din cauza ei, că era foarte frumoasă, o roagă să spună că e sora lui. Dumnezeu a păzit-o și pe Rebeca să nu i se întâmple nimic rău (Genesa 26).

Rebeca rămâne însărcinată, dar în pântecul ei se bat doi copii. Ea întreabă pe Dumnezeu și află că are doi gemeni și că cel mic va stăpâni peste cel mare. Primul născut s-a numit Esau, iar celălalt Iacov. Când au crescut mari, Esau a devenit vânător pentru că îi plăcea să hoinărească pe câmp, în libertate, iar Iacov, mai liniștit, stătea acasă cu mama lui.

Iubirea părinților era împărțită. Isaac iubea mai mult pe Esau pentru că mânca din vânatul lui, iar Rebeca iubea mai mult pe Iacov pentru că era mereu în preajma ei.

Într-o zi, Esau a venit de la vânătoare obosit și flămând. Iacov făcea o ciorbă de linte. Esau îl roagă pe Iacov să îi dea din ciorba făcută de el, însă Iacov cere în schimb ca Esau să renunțe la dreptul de întâi născut. Și mai în glumă, mai în serios, Esau renunță la acest drept (Genesa 25:34).

Rebeca face un plan de a fura binecuvântarea pentru Iacov. Ea își aduce aminte că Domnul i-a spus că cel mai mic va stăpâni peste cel mare.

Rebeca face o ciorbă dintr-un ied, îl îmbracă pe Iacov cu hainele lui Esau și îi pune pe brațe blana iedului, ca să fie părós ca Esau. Apoi îl trimite pe Iacov cu mâncarea la tatăl său. Isaac simte mirosul hainelor lui Esau. Iacov îl minte pe tatăl său că el este Esau, iar acesta îi dă binecuvântarea care trebuia în mod normal să o primească Esau, ca primul născut.

Așa, prin înșelătoria fratelui său, a pierdut Esau și dreptul de întâi născut și binecuvântarea, lucruri pe care el le-a socotit ca fiind fără valoare, până în clipa când le-a pierdut și când era prea târziu.

Esau plânge cu amar, dar nu se mai poate face nimic pentru el. De aceea promite că-l va omorî pe Iacov. Rebeca aude și împreună cu Isaac hotărăsc să-l trimită în Mesopotamia, la fratele ei, Laban (Genesa 27:43-45).

CONCLUZIE:

Nu este binecuvântare în familia în care părinții fac deosebire între copii. Iubirea părinților este foarte prețioasă pentru copii, iar diferențele făcute îi rănesc sufletește. Când dragostea nu este suficientă, trebuie cerută de la Dumnezeu, care dă cu mână largă.

Plecarea de acasă a lui Iacov, i-a adus Rebecăi mare supărare, și dorul după el o chinuie și ea moare fără să-l mai vadă vreodată.

Să nu ne amestecăm în planurile lui Dumnezeu, cu gândul că și noi putem să dăm o mână de ajutor lui Dumnezeu, pentru că El are metodele Lui prin care să

le realizeze. În cazul lui Esau, el singur a contribuit la pierderea dreptului de întâi născut, când a renunțat la el pentru un blid de linte.

Intervenția Rebecăi, care de fapt a fost tot o înșelătorie, un păcat, i-a adus o mare întristare și până la urmă i-a adus moartea, din cauza dorului după fiul ei preferat, Iacov.

Totdeauna, lucrurile care nu plac lui Dumnezeu aduc necaz și suferință în viața celor ce le fac, de aceea este necesar să cunoaștem voia lui Dumnezeu, din Cuvântul Lui, și s-o respectăm spre binele nostru prezent și pentru eternitate.

Popoarele Bibliei: EGIPTENII

Istoria Egiptului a început cam prin anul 3.000 î.H., cu cel puțin o sută de ani înainte de vremea lui Avraam. De-a lungul istoriei popoarelor din Orientul Mijlociu, Egiptul și Babilonul au fost cele două mari centre de putere militară și politică.

În perioada formării lor ca popor, evreii au petrecut 430 de ani în Egipt, majoritatea dintre ei într-o cruntă robie (Exod 12:40). Dumnezeu i-a izbăvit în mod miraculos din această suferință prin lucrarea încredințată lui Moise.

Din înșiruirile de neamuri consemnate în cartea Genezei aflăm că Egiptul a fost fondat de Mișraim, unul din fiii lui Ham (Gen. 10:6, 13,14).

La puțin timp după sosirea în Canaan (cca 2000 î.H.), Avraam s-a pogorât în Egipt ca să scape de foamete (Gen. 12:10). Tot în Egipt avea să ajungă și Iosif, după ce a fost vândut de frații lui (Gen. 37:12-36). Tânărul evreu a ajuns apoi să fie înălțat la mari demnități (Gen. 37:12-46). El și-a invitat familia să se strămute în Egipt. După o perioadă de libertate și prosperitate, evreii s-au înmulțit, transformându-se dintr-o familie, într-un popor foarte numeros. Când o altă dinastie a așezat pe tronul Egiptului un alt Faraon, evreii au fost transformați într-un popor de sclavi și supuși la munci grele (Exod 1:6-14).

După ieșirea evreilor din Egipt, puternicul Imperiu Egiptean s-a prăbușit și țara a devenit o putere politică și militară de mâna a doua.

Pe vremea lui David și Solomon (cca 1.000 î.H.), în providența divină, slăbiciunea Egiptului le-a înlesnit evreilor să devină o națiune puternică, cu influență asupra întregii lumi civilizate de atunci.

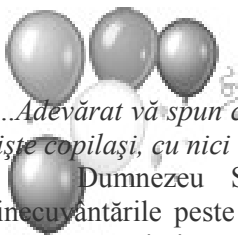
Cu Egiptul ne mai întâlnim și în profetiile lui Isaia. Marele profet i-a condamnat pe evreii din Iuda care, în loc să se întoarcă cu pocăință la Dumnezeu și să aștepte izbăvirea de la El, se grăbeau să încheie alianțe politice cu Egiptul pentru a scăpa de amenințarea invaziei Asiriene: „Dar, ocrotirea lui Faraon vă va da de rușine și adăpostul sub umbra Egiptului vă va face de ocară.”

Egiptenii au fost un popor politeist cu numeroși zei. Mulți dintre ei erau personificări ale forțelor naturii (soarele, Nilul, pământul, luna, oștirea cerului etc). Plăgile trimise de Dumnezeu asupra Egiptului au fost îndreptate câte una împotriva fiecărei zeități a țării.

Din punct de vedere simbolic-spiritual, Egiptul reprezintă imperiul răului și firea pământească. Încrederea lui în suficiența apelor Nilului pentru prosperitate l-a făcut un simbol pentru firea pământească, care nu vrea să depindă de Dumnezeu.

Printre tainele Bibliei este și viitoarea izbăvire a Egiptului din robia stricăciunii și așezarea lui în prerogativele binecuvântărilor Dumnezeiești (Isaia 19:18-25).

Biblia cu explicații

De-ale copiilor

"...Adevărat vă spun că dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu nici un chip nu veți intra în împărăția cerurilor..." (Matei 18:3-5)

Dumnezeu S-a folosit adesea de copiii noștri ca să-Și reverse binecuvântările peste noi. Nu de puține ori a folosit o victorie sau o greșeală a noastră ca părinti pentru a ne ajuta să înțelegem mai mult și mai bine relația pe care o avem cu El. În clipe de mândrie părintească ne-a amintit adesea câte-o faptă minoră pe care am făcut-o, lăsându-ne să pricepem mândria pe care a simțit-o la primele noastre încercări, deși adesea șovăielnice, de a-L urma. Iar în clipe când ne-am simțit frustrați ca părinti și parcă ne venea să urlăm de durere, ne-a lăsat să întrezărim frustrarea pe care a simțit-o și El din cauza noastră, când am acționat ca niște copii îndărătnici. El nu folosește evenimentele din viața noastră numai ca să ne dezvăluie mai multe despre rolul Său ca Tată al nostru, ci și ca să ne învețe mai multe despre rolul nostru în calitate de copii ai Săi.

Sperăm să vă bucurați citind câteva povestioare hazlii, care să vă amintească puțin de inocența copilăriei.

N-ai cum să nu-i iubești

Un băiețel e trimis la culcare de tăticul lui. Cinci minute mai târziu...

- Tati... Taaati...

- Ce vrei?

- Mi-e sete. Îmi aduci puțină apă?

- Nu. Trebuia să bei înainte de-a intra în pat. Cinci minute mai târziu:

- Taaaaatiii...

- CE VREI?

- Mi-e SETE! Îmi aduci puțină apă?

- Ți-am spus o dată: NU! Dacă te mai aud încă o dată, vin la tine și-ți trag o bătaie...!!! Cinci minute mai târziu:

- TAAAATIIIIII...

- CE VREI?
- Când vii să mă bați, îmi aduci, te rog, și puțină apă, că mi-e tare sete!

Înțelepciunea copilăriei – (povestită de un bunic)

Când am intrat cu Billy, nepotul meu, în căsuța de vacanță, nu am aprins lumina până ce nu am închis ușa în urma noastră, și asta ca să nu atragem după noi vreo insectă nesuferită. Cu toate acestea, câțiva licurici tot au reușit să se strecoare pe lângă noi. Observându-i înaintea mea, Billy mi-a spus cu glas soptit: „Degeaba, bunicule. Țânțarii-s pe urmele noastre... Și-au făcut rost de lanterne... »

(Umor din vale – De-ale copiilor)

Reflecții și concluzii

rubrică realizată de Aristița Drăgan

“Dar un samaritean...când l-a văzut, i s-a făcut milă de el. S-a apropiat de i-a legat rănilor...și a îngrijit de el”.

Luca 10:33-34

Reflecții Biblia spune să-l iubim pe aproapele nostru. Isus a portretizat adevărata natură a iubirii în pilda atât de familiară a samariteanului milostiv. Tot El ne-a învățat că Dragostea vede nevoia sau durerea și răspunde la ea.

Madeleine L Engle, relatează o povestire, de fapt o întâmplare care subliniază acest adevăr. Un rabin, cunoscut pentru pietatea sa, a fost confruntat pe neașteptate într-o zi de către unul dintre tinerii lui învățăcei. Tânărul ucenic într-o izbucnire sentimentală i-a spus „Învățătorule, te iubesc!” Rabinul și-a ridicat capul cu tristețe și l-a întrebat: „Știi tu ce mă doare, fiul meu?” Întrebarea l-a descumpănit pe tânărul ucenic. Revenindu-și a spus:”Rabi nu înțeleg întrebarea dumneavoastră. Am încercat să vă spun cât de mult însemnați pentru mine și m-ați încurcat cu o întrebare fără sens.”

„Întrebarea mea nu este nici confuză nici lipsită de sens, a spus Rabinul. Pentru că dacă tu nu știi ce mă doare, cum poți să mă iubești cu adevărat?”

Concluzii:

- Exemplul creștinului este însuși Domnul Isus. El a văzut nevoile celor necăjiți și a răspuns.
- Ca un samaritean milostiv, Domnul Isus a avut milă de ei și i-a ajutat.
- Putem învăța de la Domnul Isus să arătăm dragostea pentru alții, mergând dincolo de sentimente și cuvinte.
- Când ne dăm seama că cineva suferă, să facem tot ce putem pentru a-l ajuta.

De-aș fi știut că un cuvânt era destul,
Aș fi rostit cuvântu-acela ne-ntrerupt,

Ușurând poveri, mângâindu-i sufletul
Căzut rănit pe-al vieții povârniș abrupt.
(Ryberg)

Compassiunea investește tot ce este necesar pentru a vindeca rănilor altora.

Culegere din meditații „Pâinea cea de toate zilele”

Perele - fructul parfumat al toamnei

Fructele zemoase, parfumate și pline de savoare au calități nutritive deosebite

Gustoase și aromate, perele sunt cunoscute încă din Antichitate - Plinius cel Bătrân numindu-le „fructele speranței”, iar Homer, „darul zeilor”. Pot fi consumate ca atare, în stare proaspătă, în diferite preparate - dulceață, jeleu, gem, marmeladă, suc, nectar, gelatină - dar și ca adaos la supele/ciorbele de carne.

O pară adăugată ciorbei îi conferă acesteia o savoare deosebită, făcând-o mai ușor digerabilă. Sunt perfecte pentru salate, prăjituri și tarte. După ce sunt culese, trebuie păstrate în pungă de hârtie, la temperatura camerei, între 2-5 zile. Sub coaja parfumată a perelor stau ascunse resurse bogate de sănătate: fibre, vitamine - A, B1, B2 și C, contin potasiu, magneziu, sodiu, calciu, fier, fosfor, iod și o cantitate neglijabilă de grasimi. 100 g de fructe dau organismului între 40 și 80 de calorii.

Trucuri... parfumate!

- * Când le cumperi, perele trebuie să fie puțin moi.
- * Se coc cel mai bine după ce sunt culese.
- * După ce se curăță, se stropesc cu zeamă de lămâie, ca să nu se decoloreze.
- * Când se gătesc, pentru a evita înnegrirea fructelor, se țin 4 minute într-o soluție din apă și suc de lămâie (3 lingurițe de suc la un pahar de apă).

Sursa de calm

- * Ceaiul din fructe și frunze de păr ajută la scăderea durerilor biliare.
- * Aportul de celuloză dă pereii o deosebită valoare dietetică.

- * Ajută la scăderea hipertensiunii arteriale, calmarea emoțiilor și protecția ficatului. Se spune despre pere că aduc în sufletul ființei umane blândețea și iertarea, fiind benefice în alimentația persoanelor care se enervează foarte ușor.
- * Eficiente în tratamentul gutei și artrismului;
- * Sunt benefice pentru funcționarea glandei tiroide.
- *Eficiente pentru hidratarea gâtului, oprirea tusei, întărirea intestinelor și stomacului; laxative.
- * Câteva felii de pară, aplicate pe obraz, grăbesc cicatrizarea și vindecarea acneei.

Pofta buna !

PRĂJITURĂ CU FRUCTE

Vă oferim o rețetă universală de prăjitură cu fructe, care se poate face din orice fel de fructe. Putem folosi pentru a obține delicioasa prajitură, fructe de pădure: afine, zmeura, mure, coacaze... Prăjitura cu fructe se face rapid, este ușoară și poate fi oricând o gustare excelentă pentru copii.

INGREDIENTE

- 1 kg de fructe după preferință
- 300 g de făină
- 100 g de zahăr pudră
- 6 ouă
- 250 g margarină
- coajă de lămâie (sau alta aroma)
- 150 g de zahăr tos.
- praf de copt

MOD DE PREPARARE

- Se amestecă făina cu zahărul pudră, cu 2 ouă, margarina și coaja de lămâie, praf de copt. Se obține un aluat care se lasă 10 minute la frigider;
- Se unge tava, se pune compoziția în tavă și se coace pe jumătate;
- Se scoate tava din cuptor, se presară puțin griș, apoi se pun fructele peste care se toarnă celelalte 4 ouă bătute spumă cu 150 g de zahăr tos;
- Se coace în continuare, până ce prăjitura se rumenește și este coaptă bine. (încercăm cu scobitoarea sau cu un pai). Se taie în tavă, după ce s-a răcit puțin.

Salată de hrean și sfeclă roșie

Ingrediente: 1 kg sfeclă, 5 linguri ulei, 3 linguri oțet de mere, 1/2 radacină hrean, piper și sare.

Preparare: Sfecla, bine spălată, se pune la cuptor să se coacă. Se curăță apoi de coajă și se taie felii. Separat, se curăță hreanul și se dă pe răzătoarea mică. Într-o salatiară se aranjează, alternativ, rânduri de felii de sfeclă și hrean ras. Se prepară un sos din ulei, oțet, sare și piper și se toarnă peste salată.

Salutăm surorile născute în luna **Septembrie** cu

Psalmul 56: 4

*Eu mă voi lăuda cu Dumnezeu, cu Cuvântul Lui.
Mă încred în Dumnezeu, și nu mă tem de nimic.*

Rămâi în El!

*„Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu aduce multă roadă;
căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic.”
(Ioan 15, 5)*

Winston Churchill a fost invitat odată, ca oaspete de onoare, să țină discursul principal la festivitatea de absolvire a unui colegiu. El a privit înșistent în ochii fiecărui student, apoi a spus doar cinci cuvinte: „Niciodată, niciodată, niciodată nu renunțați.” După aceea s-a așezat la locul lui. Niciun student nu a uitat discursul lui. Nu lăsa azi pe nimeni să te facă să renunți!

Nu lăsa azi pe nimeni să te facă să renunți!
„Peste orice munte există o cărare, chiar dacă nu se vede din vale.”
(James Rogers)

Serviciile divine care au loc în Biserica Baptistă „Golgota” se desfășoară după următorul program:

Vineri: orele 18,00 – 20,00

Dumânică: orele 9,00 – 12,00
18,00 – 20,00

Ora de rugăciune a surorilor: Marți - orele 16,30